

מדליה אחת למיליארד איש

בהודו, המדינה עם האוכלוסייה הצעירה הגדולה ביותר בעולם, לא משקיעים בתרבות פנאי, ולאולימפיאדה האחרונה היא שלחה רק 56 ספורטאים. הזדמנות השקעה ליזמים זריזים

מאת עו"ד ענת ברנשטיין ריין

אוהדות שכן נבחרת הקריקט ההודית

ולמפיאדת בייג'ין גרמה לי לתהות מדוע שתי המדינות כל כך רחוקות זו מזו בתחום הספורט? משלחת סין לאולימפיאדה מנתה 693 ספורטאים, בעוד שבמשלחת ההודית 56 ספורטאים בלבד ומדליה אולימפית אחת. מי שהביא את הכבוד לנבחרת הודו הוא הקלע אבינב בינדרה, שזכה בזהב – הישג שהודו לא ידעה עד כה בספורט ליחידים. זו המדליה התשיעית בהיסטוריה של הודו, שזכתה בזהב רק בענף קבוצתי – הוקי גברים.

כדי להבין מדוע ההודים לא מצטיינים בספורט הישגי צריך להבין את הנפש, התרבות – והתקציב ממשלתי. לאורך ההיסטוריה האמינו ההודים כי התחרות האמיתית היא פנימית – על האדם לשפר את יכולתו כדי להיות טוב בהשוואה לעצמו ולא לאחרים. תחרותיות והישגיות לא היו תכונות ראויות לשבח בהודו, והעיסוק בספורט תחרותי לא נחשב הולם ומכובד. והרי כולנו יודעים שספורט ללא תחרות והצצה לאחור, לראות כמה קרוב המתחרה שלך, לא יביא להישגים. זו אחת הסיבות שהודו נשארה מאחור.

הספורטאים המוכרים והמתוגמלים ביותר בהודו הם חברי נבחרת הקריקט הלאומית. כמו כוכבי בוליווד, גם שחקני הקריקט ההודים הם בדרגת אלים, וכשיש משחק נגר טרי לנקה או פקיסטאן, כל המדינה דוממת. לפעמים זה נמשך גם יותר מיום, ואם באתם בענייני עסקים, תשכחו מפגישות אמיתיות. פעם הגעתי ביום כזה לפגישה עם משקיע. לכל אורך הפגישה האיש לא הפסיק להציץ בטלוויזיה כדי לראות מה קורה. הבנתי שכסף לא אראה ממנו, לפחות לא באותו יום.

אם אתם אנשי עסקים שעוברים בהודו, מומלץ לשנן את שמות הכוכבים הבולטים בקריקט ההודי: סצין טנדולקאר, גאנגולי וכוכב הנוער מס דוני. כך תוכלו לזרוק לחלל האוויר מפעם לפעם: "איך היה טנדולקאר במשחק האחרון?" ולזכות בהערכה ללא מאמץ. ואולי תשקלו לאמץ את הגולף כתחביב, כמו אנשי עסקים רבים, המבלים את חופשת סוף השבוע במועדון הגולף. אולי זה משום שהקריקט וההוקי דורשים יותר מדי מאמץ? התשובה ההודית לאולימפיאדה הסינית תגיע באוקטובר 2010, במשחקי חבר העמים הבריטיים בדלהי. לפי אתר האינטרנט של הוועדה המארגנת (www.cwgdelhi2010.com) המכרזים כבר תמו, אך כמו שאני מכירה את התהליכים במדינה, התאריך הוא בגדר המלצה וייתכן מאוד שיש עדיין מכרזים פתוחים. זו הזדמנות טובה לחברות ישראליות להשתתף במכרזי התשתיות השונים: בשדה התעופה יוקם טרמינל חדש, עשרה מחלפים יקומו ליד העיר, נתיבים חדשים ייתוספו לכביש המוביל לפרוור גורגאון, כפר ספורטאים בגודל 600 דונם יוקם על גדות נהר היומנה, ותותקן מערכת תקשורת לשידור המשחקים. גם בצד הספורטיבי יש

עבודה רבה של שדרוג אצטדיונים והקמת מתקני אימונים חדשים. ומכיוון שההודים די דומים לנו, הכל נדחה לרגע האחרון, ואני צופה שגם שם הכל יהיה מוכן, אבל בדיוק שנייה לפני שריקת הפתיחה. התשתית המוקמת לקראת המשחקים הללו תהווה את הבסיס לקידום הספורט. אך משהו בסיסי לוקה בחסר בהתייחסות הממשלה לקידום הספורט במדינה. משרד הספורט ההודי אינו נותן תמריצים לספורטאים, וחבל, כי המדינה עם האוכלוסייה הצעירה הגדולה ביותר בעולם היתה יכולה להגיע להישגים מדהימים בספורט. המתנגדים לתמיכה בספורט טוענים שמדינה שמתמודדת עם בעיות עוני, מזון, מים ותשתיות אינה יכולה לבזבז משאבים על ספורט הישגי. ספק אם בינדרה היה זוכה במדליית הזהב אלמלא היה בן למשפחה עשירה שתומכת בו. ולכן טוענים בהודו שאין להתייחס אליו כאל ספורטאי הודי, אלא כאל ספורטאי ממוצא הודי.

בבוליווד, שמשפיעה על החיים בהודו, יצאו באחרונה שני סרטי ספורט – "צאק דה אינדיה", סיפור על נבחרת הוקי נשים, ו"גואל", סיפור על קבוצת כדורגל במשבר – שהעלו את הנושא לסדר היום החברתי. במצב הקיים, כשהממשלה אינה משקיעה בתחום מסוים, אני רואה הזדמנות עסקית נהדרת ליזמות פרטית. כרגע חסרים בהודו חוגי ספורט, חנויות ספורט ומכשירים, מכוני כושר ומועדונים. ולידיעת היוזמים הזריזים, השילוב של אוכלוסייה צעירה עם הכנסה פנויה לנפש הוא בסיס טוב לפיתוח תרבות הפנאי, שהספורט יכול לתפוס בה חלק נכבד.

הכותבת היא מנכ"ל משותף ב־A&G Partners, סגן יו"ר לשכת המסחר ישראל הודו, יו"ר לשכת המסחר ישראל־סין לנקה. לתגובות anan@angp.net